

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 1014202189
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014202189.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Ličkovej, JUDr. Anny Markovej, JUDr. Beáty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej, v právnej veci žalobcov: 1/ W. J., narodený XX. XX. XXXX, bytom W., 2/ K. A., narodený XX. XX. XXXX, bytom W., 3/ A. K., narodený XX. XX. XXXX, bytom C., všetci zastúpení advokátskou kanceláriou Prosman a Pavlovič, s. r. o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, IČO : 36 865 281, v mene ktorej koná JUDr. Maroš Prosman, advokát a konateľ, proti žalovanému: JUDr. Martina Mrázová, so sídlom Šoltésovej 20, Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a. s. v likvidácii, so sídlom Coburgova 84, Trnava, IČO: 36 227 803, o určenie výšky a pravosti pohľadávky žalobcov proti podstate z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/33/2016-373 zo dňa 29. júna 2017, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
Žalobcovia majú právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd druhej inštancie, uznesením č. k. 4Obo//33/2016-373 zo dňa 29. júna 2017 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cbi/16/2014-318 zo dňa 25. 05. 2016 potvrdil. Žalobcom 1/, 2/ a 3/ priznal náhradu trov odvolacieho konania.
2. V dôvodoch uznesenia citoval rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ako súdu prvej inštancie, ktorý súd, rozsudkom č. k. 1Cbi/16/2014-318 zo dňa 25. 05. 2016 rozhodol tak, že určil, že pohľadávka žalobcov ako solidárnych veriteľov je voči úpadcovi TAZ, a. s. v likvidácii, IČO: 36 227 803, Coburgova 84, Trnava, z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, v sume 398 327,-- Eur nesporná čo do výšky a pravosti ako pohľadávka proti konkurznej podstate úpadcu TAZ, a. s. v likvidácii a súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 9 761,26 Eur na náhradu trov konania žalobcom.
3. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia zistil, že žalobcovia si žalobou, doručenou súdu dňa 29. 12. 2014, uplatnili právo na určenie výšky a pravosti pohľadávky proti podstate titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Podľa žalobcov bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo tým, že žalobcovia na základe kúpnej zmluvy zo dňa 16. 11. 20116 od úpadcu spoločne a nerozdielne nadobudli

do podielového spoluvlastníctva stavbu s označením „spojovacia budova“, súpisné č. XXXX, postavená na pozemku parc. XXXX/XX, zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, v katastrálnom území T., obec T., okres T..

4. Spoluvlastnícke právo žalobcov k nehnuteľnosti „spojovacia budova“ bolo zo strany správcu konkurznej podstaty úpadcu „TAZ, š. p.“, Ing. Pavlom Korytárom spochybnené tým, že spoluvlastnícke podiely ich zaradením do konkurznej podstaty sa stali súčasťou konkurznej podstaty úpadcu.

5. Z tvrdenia žalobcov zistil, že z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode budovy „spojovacia chodba“ majú v postavení kupujúcich, nárok voči úpadcovi ako predávajúcemu, na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. nárok na vrátenie kúpnej ceny podľa § 7 ods. 2 v spojení s § 31 ods. 3 písmeno a/ a ods. 6 písmeno l/zákona č. 328/ 1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“).

6. Zistil, že žalobcovia podávajú žalobu pred konečnou písomnou výzvou súčasnému správcovi úpadcu, na uspokojenie ich pohľadávky, keďže podanie žaloby deklarujú tiež v námietkach na uspokojenie voči konečnej správe o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu.

7. S poukazom na rozhodnutia Českej republiky sp. zn. 30Cdo/2304/2004, sp. zn. 25Cdo/2432/1999, sp. zn. 25Cdo/663/2005 a sp. zn. 31Cdo/2250/2009 vyslovili, že v danom prípade je potrebné právo uplatniť v zmysle ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka tým, že v prípade rešazenia neplatných kúpnych zmlúv sa každý účastník kúpnej zmluvy môže domáhať vrátenia kúpnej ceny od svojho právneho predchodcu, a preto navrhli súdu, aby určil, že pohľadávka žalobcov ako solidárnych veriteľov, voči úpadcovi TAZ, a. s. v likvidácii, Trnava, z titulu vydania bezdôvodného obohatenia v sume 398 327,-- Eur je nesporná čo do výšky a pravosti ako pohľadávka proti konkurznej podstate úpadcu TAZ, a. s. v likvidácii.

8. Prvostupňový súd v dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a v celom rozsahu jej vyhovel.

9. O odvolaní žalovaného (list v spise 323 až 332), ako odvolací súd rozhodoval rozsudkom, Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenia § 470 ods. 4 C. s. p., § 359 C. s. p., § 380 ods. 1 C. s. p., § 385 ods. 1 C. s. p. a v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam, a preto sa odvolací súd so závermi súdu prvého stupňa, ako aj s odôvodnením v ňom uvedeným, plne stotožnil. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia odvolací súd reagoval na odvolaciu námietku žalovaného, týkajúcu sa premlčania nároku žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zistil, že žalobcovia kúpnu cenu za nehnuteľnosť „spojovacia chodba“ uhradili prevodom na účet správcu konkurznej podstaty úpadcu TAZ, a. s. v likvidácii, v dňoch 02. 11. 2006 (1 800 000,-- Sk a 11. 12. 2006 1 020 000,-- Sk v F., a. s. a v T., a. s.

11. Dňa 13. 09. 2010, správca Mgr. Ing. Pavol Korytár oznámil zapísanie nehnuteľností „spojovacej chodby“ do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu s poznámkou o spornom zápise, na základe čoho boli vedené súdne konania. Ich výsledkom bolo, že spoluvlastnícke podiely žalobcov v 1. až v 3. rade sa stali súčasťou konkurznej podstaty úpadcu TAZ, š. p. a žalobcovia nehnuteľnosť „spojovacia chodba“ odovzdali správcovi konkurznej podstaty úpadcu TAZ, š. p., Ing. Korytárovi. Správca konkurznej podstaty úpadcu Mgr. Ing. Pavol Korytár riadne prevzatie nehnuteľnosti v protokole o odovzdaní a prevzatí zo dňa 14. 03. 2016 (č. l. 2324) potvrdil.

12. Námietku premlčania, konajúci súd, vznesenú zo strany žalovaného, neakceptoval, pretože premlčanie práva z titulu bezdôvodného obohatenia neodvodzoval od dátumu kedy sa žalobcovia dozvedeli, že nehnuteľnosť v ich držbe zapísal správca konkurznej podstaty TAZ, š. p., do konkurznej podstaty úpadcu, ale až od dátumu právoplatnosti rozhodnutia o žalobe na vylúčenie nehnuteľností z majetku v konkurznej podstate úpadcu TAZ, š. p. Uviedol, že žalobcovia v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu TAZ, š. p., si pohľadávku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia neuplatnili podľa § 20 ods. 1 ZKV z dôvodu, že v tom čase boli dobromyseľnými vlastníkami nehnuteľnosti a až v priebehu konkurzu sa dozvedeli, že nehnuteľnosť nadobudli od nevlastníka, to jest TAZ, a. s. a voči tomuto subjektu si následne podľa § 31 ods. 1 písmeno f/ ZKV uplatnili právo na uspokojenie pohľadávky proti podstate.

13. Odvolací súd pri posúdení dôvodnosti vznesenej námietky premlčania sa stotožnil s vysloveným právnym názorom, že pre uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je právoplatnosť rozhodnutí Okresného súdu v Trnave, v spojení s potvrdzujúcimi rozsudkami Krajského súdu v Trnave

o neplatnosti prevodov vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti až po jej nadobudnutí žalobcami, ktorým okamihom žalobcovia s definitívnou právoplatnosťou nadobudli vedomosť o tom, že kúpna zmluva na spojovaciu chodbu zo dňa 16. 11. 2006 je absolútne neplatná, vlastníkom nehnuteľnosti „spojovacia chodba“ nie sú, a sumu zaplatenú ako kúpnu cenu vo výške 398 327,-- Eur zaplatili neoprávnené. Počnúc týmto dňom začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie nároku žalobcov na vrátenie kúpnej ceny spornej nehnuteľnosti, a nie ako sa mylne domnieva žalovaný, že dňom 13. 09. 2010. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd vznesenú námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú.

14. Odvolací súd za nedôvodnú označil aj námietku žalovaného, spočívajúcu v tvrdení, že keď nebol účastníkom konaní vedených na Okresnom súde Trnava a Krajskom súde v Trnave, tieto nie sú pre neho záväzné s tým, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 O. s. p., ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami v inom konaní podľa § 159 O. s. p., všeobecný súd je viazaný rešpektovať právoplatné rozhodnutie v inom konaní.

15. Za neopodstatnenú námietku žalovaného označil aj námietku spočívajúcu v tom, že žalobca v 1/ rade nedisponuje právoplatnými a vykonateľným rozhodnutím s tým, že vzhľadom na viazanosť súdu hmotnoprávnymi posúdeniami platnosť kúpnej zmluvy by súd rozhodol rovnako.

16. Za nedôvodnú námietku žalovaného označil súd aj skutočnosť, že žalobcovia premetom kúpy nedisponujú, ktorá skutočnosť bráni účinne uplatniť právo na vzájomné plnenie, teda domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia.

17. Za potvrdenú skutočnosť žalovaným odvolací súd označil dátum odovzdania „spojovacej chodby“ žalovanému dňa 14. 03. 2016, z ktorého dôvodu neodovzdanie veci žalovanému na nepriznanie žalovaného nároku nie je.

18. S poukazom na uvedené skutočnosti dôvody uplatnené žalovaným v odvolaní podľa § 205 ods. 2 písmeno a/ v spojení s § 221 ods. 1 písmeno f/, ďalej § 205 ods. 2 písmeno b/, d/ a f/ O. s. p. vyhodnotil za nedôvodné.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p.

20. Proti tomuto rozhodnutiu s vyznačenou právoplatnosťou 15. 08. 2017, žalovaný podal dovolanie podaním, doručeným dňa 05. 10. 2017, v zmysle ustanovenia § 419 a nasl. Zákona č. 160/2015 C. s. p.

21. Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p., tak, že

- Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenie právnej otázky - a/ pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ako aj skutočnosťou

b/ že rozhodnutie odvolacieho súdu porušilo princíp právnej istoty, upravený v čl. 2 ods. 1 a 2 Základných princípov C. s. p.

22. V bode III. dovolania popísal skutkový stav ohľadne uzavretia kúpnej zmluvy rozhodnutie o schválení privatizácie č. 392/92 o schválení privatizačného projektu úpadcu TAZ, š. p. a vznesenú námietku premlčania.

23. V bode IV. ako odklon od ustálenej judikatúry namietal nesprávne posúdenie námietky premlčania. S poukazom na princíp právnej istoty v čl. 1.2 Základných Zásad princípov C. s. p., konkrétne namietal nedostatok odôvodnenia. Podľa dovolateľa, odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou včasnosti uplatnenej pohľadávky proti podstate titulom bezdôvodného obohatenia z hľadiska právnej úpravy ustanovení ZKV, ktorú skutočnosť dovolateľ označil za prejav arbitrárnosti. S poukazom na konanie na Krajskom súde v Bratislave, vedenom pod č. k. 3K/105/1999 uviedol, že žalobcovia si nárok neuplatnili zákonom predpísaným spôsobom u správcu v súlade s ustanovením § 31 ods. 5, 6 najneskôr do prejednávania a schválenia konečnej správy. Konečná správa bola predložená konkurznému súdu dňa 04. 12. 2014 s tým, že žalobcovia si u správcu nárok uplatnili až prostredníctvom výzvy na uspokojenie pohľadávky proti podstate, a to dňa 14. 01. 2015, po márnom uplynutí lehoty na podanie námietok. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 1Obo/62/2008 zo dňa 30. 06. 2008, v ktorom je judikovaná otázka, kedy je proti konečnej správe námietka podaná včas, že s neskôr vznesenými námietkami zákon nespája žiadne účinky a že je potrebné vychádzať z toho, že pokiaľ účastník konkurzu námietky voči konečnej správe nepodá, vyjadří tým akceptáciu správcom predkladaných údajov. Dovolanie s poukazom na toto rozhodnutie vyslovil právny názor, že žalobcovia nevyužili ich právo inštitútu premlčania motiváciu veriteľa uplatňovať svoje právo včas a s dostatočnou starostlivosťou. Takýmto

konaním spôsobili, že ich uplatňovaný nárok je premlčaný. V tejto súvislosti vyhodnotenie námietky premlčania nároku na vydania bezdôvodného obohatenia konajúcimi súdmi, dovolať považuje za nesprávne, čo spôsobilo arbitrárnosť rozhodnutia v podstate v absencii riadneho odôvodnenia, to jest - nevysporiadanie sa s otázkou, v zmysle akého právneho predpisu je potrebné posudzovať otázku premlčania na vydanie bezdôvodného obohatenia.

24. Podľa dovolať kúpna zmluva zo dňa 16. 11. 2006 má povahu obchodnoprávneho záväzkového vzťahu, ktorá bola uzavretá podnikateľskými subjektami a s prihliadnutím na obchodnoprávnu povahu tohto kombinovaného záväzkového právneho vzťahu, mala byť posudzovaná podľa príslušných ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka.

25. Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia dovolať označuje aj s vysporiadaním sa plynutia premlčacej doby bez uvedenia akéhokoľvek právneho ustanovenia. I keď všeobecne je inštitút bezdôvodného obohatenia upravený v ustanovení § 451 Občianskeho zákonníka a nasl., vzhľadom na povahu záväzku premlčacia doba podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka začala plynúť dňa 12. 12. 2006, to jest dňom nasledujúcim a posledným dňom na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bol deň 12. 12. 2010. V tejto súvislosti dovolať poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/57/2003 zo dňa 26. 02. 2004, rozsudok Českej republiky sp. zn. 35Obdo/619/2002 zo dňa 18. 06. 2003. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/57/03 zo dňa 26. 02. 2004 za zrejme označil, že premlčanie práva na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy však upravuje Obchodný zákonník v § 394 ods. 2 odchylné. Stanovuje, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo. Toto ustanovenie je vo vzťahu k ustanoveniu § 107 Občianskeho zákonníka špeciálnym, ktoré upravuje premlčanie len jedného druhu bezdôvodného obohatenia - bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatnej zmluvy. Uviedol, že na základe uvedeného, Občiansky zákonník v ustanovení § 100 a nasl. upravuje problematiku bezdôvodného obohatenia, vrátane premlčania, ale ide o všeobecnú úpravu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá sa uplatňuje na všetky prípady bezdôvodného obohatenia. Podľa dovolať premlčanie na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy upravuje ustanovenie § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka odchylné a stanovuje, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo. Keďže premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného formou plnenia z neplatnej zmluvy Obchodný zákonník upravuje, podľa dovolať nie je možné vzhľadom na ustanovenie § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka na premlčanie tohto práva použiť ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené je preto potrebné pri posudzovaní veci aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka a tiež pri rozhodovaní zabezpečiť súlad rozhodnutí NS SR a ustálenou praxou najvyšších súdnych orgánov. Podľa dovolať právo žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia začalo dňom plnenia z kúpnej zmluvy 12. 12. 2006 v dĺžke 4 roky a dňa 12. 12. 2010 tak bolo márnym uplynutím lehoty premlčané, v zmysle ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka.

26. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

27. Žalobcovia sa k dovolaniu žalovaného vyjadrili podaním doručeným súdu dňa 27. 12. 2017. Uviedli, že žalobcovia majú aktívnu legitímáciu na konaní o určení výšky a pravosti pohľadávky a pohľadávku proti podstate v sume 398 237,-- Eur a že si ich právo uplatnili včas. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cbi/16/2014 sa žalobcovia stali účastníkmi konkurzného konania podaním žaloby. S poukazom na ustanovenie § 33 ods. 1 písmeno e/ ZoKV, podľa žalobcov niet pochyb, že pohľadávka u správcu dňa 14. 01. 2015 bola prihlásená včas, keďže konečná správa bola prejednaná až dňa 27. 04. 2015. K námietke žalovaného, že ich námietky voči konečnej správe neboli v lehote podľa § 29 ods. 3 ZoKV uviedli, že boli uplatnené včas, čo potvrdzuje aj uznesenie súdu, ktorý námietky zamietol, ale nie z dôvodu, že boli podané oneskorene (rozhodnutie č. k. 3K/105/1999 - 2907).

28. K poukazu žalovaného na rozhodnutie 4Obo/57/2003 uviedli, že v tomto prípade nešlo o jednoznačný prípad pre možnosť aplikácie ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale že v tomto prípade išlo o právo na vrátenie akcií proti nároku na vrátenie ceny týchto akcií, teda išlo o práva s rozdielnymi premlčacími lehotami. Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov nebol nútený zaoberať sa aplikáciou ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka v rámci spravodlivého usporiadania právnych vzťahov. Uviedol, že žalobcovia poukázali na stanovisko Veľkého senátu Najvyššieho súdu Českej republiky, v rozhodnutí sp. zn. 31Cdo/4781/2009 zo dňa 16. 05. 2009, podľa ktorého ustanovenie § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka možno aplikovať aj v prípade obchodných

vzťahov.

29. Podľa žalobcov, aj keby pri prejednaní dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky prijal prekonaný právny názor ohľadne ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, žalobcovia považujú za prvoradé, že kúpnu zmluvu dňa 16. 11. 2006, na základe ktorej ich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňujú, neuzavreli ako podnikatelia. V kúpnej zmluve sa neuvádza, že ide o obchodnoprávny vzťah a v texte je poukazna ustanovenie § 588 Občianskeho zákonníka.

30. V samotnom závere vyjadrenia k dovolaniu žalovaného žalobcovia uviedli, že žalovaný doposiaľ v konaní pred súdmi nevzniesol námietku, že kúpnu zmluvu uzatvárali ako obchodnoprávny vzťah, a preto táto námietka má povahu iba procesnej obrany žalovaného v zmysle ustanovenia § 435 C. s. p., ktorú nemožno uplatňovať a dovolací súd nemôže na ňu prihliadať, nakoľko ide o účelovú námietku, ktorú žalovaný doposiaľ nepoužil. Obsah kúpnej zmluvy podľa žalobcov jednoznačne preukazuje, že kúpnu zmluvu uzavreli ako fyzické osoby nepodnikatelia, a nebol preukázaný opak. Navrhli dovolanie zamietnuť.

31. Žalovaný zhrnul jeho argumentáciu k celej veci v podaní doručenom súdu 23. 01. 2018, ktorú doplnil podaním doručeným 01. 02. 2018, s odkazom na ústavný nález sp. zn. IV. ÚS 214/2004. Konštatoval, že v danej veci pri posudzovaní premlčania je potrebné aplikovať ustanovenie Obchodného zákonníka. S tvrdením žalobcov, že jeho námietku premlčania je potrebné posudzovať iba ako účelovú obranu, nesúhlasil, nakoľko ním uvádzané skutočnosti nepredstavujú nový prostriedok procesného útoku alebo procesnej obrany, ale jedná sa o otázku právneho posúdenia, ktorou sa mal konajúci súd zaoberať ešte v rámci konania pred súdom prvej inštancie, a preto dovolací súd by mal na podanie v zmysle § 435 C. s. p. prihliadať.

32. Judikát súdu Českej republiky uvádzaný žalobcami označil v danom spore za právne irelevantný. Konštatoval, že žalobcovia sa jednoznačne dozvedeli o svojom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v čase, keď správca konkurznej podstaty oznámil, že nehnuteľnosť zaradil do konkurznej podstaty úpadcu TAZ, š. p., a preto, keď sa domáhali určenia, že ich pohľadávka v sume 398 327,-- Eur je nesporná žalobou až dňa 29. 04. 2014, čo je viac ako štyri roky po tom, ako sa žalobcovia dozvedeli tieto skutočnosti, ide o nárok premlčaný.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako súd dovolací § 35 zákona č. 160/ 2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej C. s. p.) , po zistení, že žalovaný dovolanie podal včas, riadne zastúpený, prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) a skúmal, či voči napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné.

34. Dovolanie smeruje proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/33/2016 zo dňa 29. 06. 2017, ktorým rozhodnutím odvolací súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

35. Žalovaný prípustnosť dovolania označil ustanovením § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p.

Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

36. /Z predmetnej žaloby je zrejmé, že konanie začalo 29. 12. 2004, teda za účinnosti O. s. p., ktorý bol účinný do 30. 06. 2016, ale napadnutým uznesením bolo rozhodnuté už za účinnosti C. s. p.

37. Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 C. s. p.).

38. Konanie začaté do 30. júna 2016, dokončí súd, na ktorom konanie začalo (§ 470 ods. 4 C. s. p.).

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) pri posudzovaní prípustnosti dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p. za základnú otázku považuje, či rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej a odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

40. Z predložených dokladov v spise je zrejmé, že o žalobe žalobcov rozhodol súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 1Cbi/16/2014-318 zo dňa 25. 05. 2016 tak, že určil, že pohľadávka žalobcov ako solidárnych veriteľov voči úpadcovi „TAZ, a. s. v likvidácii“ z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, v sume 398 327,-- Eur, je nesporná čo do výšky a pravosti ako pohľadávka proti podstate konkurznej podstaty úpadcu „TAZ, a. s. v likvidácii“ a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania.

41. Z odôvodnenia rozhodnutia je nesporné, že žalobcovia ako veritelia v námietkach voči konečnej správe o speňažení majetku z podstaty sa dožadujú, aby v konečnej správe bola uvedená aj pohľadávka

veriteľov v sume 398 327,-- Eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, resp. titulu vrátenia kúpnej ceny, na základe neplatnej kúpnej zmluvy zo dňa 16. 11. 2006. Prvostupňový súd sa v odôvodnení rozhodnutia jednoznačne zaoberal aj s otázkou vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného, ktorú neakceptoval, pretože premlčanie práva z titulu bezdôvodného obohatenia neodvodzoval od dátumu, kedy sa žalobcovia dozvedeli, že nehnuteľnosť v ich držbe, správca konkurznej podstaty „TAZ š. p.“, zapísal do konkurznej podstaty, ale až od dátumu právoplatnosti rozhodnutia o žalobe na vylúčenie nehnuteľnosti z majetku konkurznej podstaty úpadcu „TAZ, š. p.“. Zároveň uviedol, že žalobcovia v čase vyhlásenia konkurzu na majetok „TAZ, a. s. v likvidácii“ pohľadávku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia neuplatnili podľa ustanovenia § 20 ods. 1 ZKV z dôvodu, že v tom čase boli dobromyseľnými vlastníkmi nehnuteľnosti. Až v priebehu konkurzného konania na majetok úpadcu „TAZ, š. p.“, sa žalobcovia dozvedeli, že nehnuteľnosť nadobudli od nevlastníka, to jest „TAZ, a. s.“ a voči tomuto subjektu následne podľa § 131 ods. 1 písmeno f/ ZKV uplatnili právo na uspokojenie pohľadávky proti podstate.

42. Z odvolania podaného žalovaným (list v spise č. I. 323) je nesporné, že žalovaný namietal nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa sp. zn. 1Cbi/16/2014 zo dňa 25. 05. 2016 z dôvodu uvedeného v ustanovení § 205 ods. 2 písmeno a/ O. s. p. - písmeno d/, písmeno f/ a písmeno h/ O. s. p. Okrem námietky ohľade preukázania aktívnej legitímácie namietal aj nesprávnosť posúdenia nimi vznesenej námietky premlčania z dôvodu, že súd v konaní neaplikoval ustanovenie zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, ustanovenia § 66 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. Z jeho odvolania, čo sa týkalo žalobcu 1/, je zrejme aj to, že žalobca 1/ si mohol jeho nárok titulom bezdôvodného obohatenia uplatniť po prvýkrát dňom 14. 09. 2010, kedy si ich nárok mohli uplatniť aj žalobcovia 2, 3, to jest deň nasledujúci po doručení oznámenia o zaradení tohto majetku do konkurznej podstaty úpadcu. Žalovaný v odvolaní preto namietal, že žalobcovia 1 až 3 si pohľadávku riadne včas neuplatnili v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutia Krajského súdu Bratislava o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu „TAZ, a. s. v likvidácii“, a teda, že žalovaný jeho námietku premlčania uplatnil včas. S poukazom na uvedené, žalovaný v odvolaní mal za to, že ide o pochybenie súdu v nesprávnosti aplikácie použitého právneho predpisu na posudzovanú vec v zmysle § 205 ods. 2 písmeno f/ O. s. p. Citoval judikatúru rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Obo/117/2010, 1Cbi/16/2014, s odkazom na ktorú navrhol odvolaciemu súdu prvostupňové rozhodnutie zrušiť.

43. V odôvodnení rozsudku sp. zn. 4Obo/33/2016 zo dňa 29. júna 2017 Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cbi/16/2014-318 zo dňa 25. 05. 2016 okrem iných skutočností, k vznesenej námietke premlčania žalovaným citoval ustanovenie § 107 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a po preskúmaní tejto námietky sa stotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa, že žalobcovia boli v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu „TAZ, a. s. v likvidácii“, dobromyseľní vlastníci nehnuteľnosti „spojovacej budovy“, z ktorého dôvodu si pohľadávku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v lehote podľa § 20 ods. 1 ZKV ako pohľadávku proti podstate v priebehu konkurzného konania neprihlásili. Nesporným faktom je, že odvolací súd za rozhodujúcu skutočnosť pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodné obohatenie označil právoplatnosť rozhodnutí Okresného súdu v Trnave v spojení s potvrdzujúcimi rozsudkami Krajského súdu v Trnave o neplatnosti prevodov vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti až po jej nadobudnutí žalobcami, ktorým okamihom žalobcovia s definitívnou platnosťou nadobudli vedomosť, že kúpna zmluva na spojovaciu budovu zo dňa 16. 11. 2006 je absolútne neplatná, že vlastníkmi spojovacej budovy nie sú a že kúpnu cenu vo výške 398 327,-- Eur zaplatili neoprávnené. Uviedol, že prvýkrát sa tak stalo dňom 11. 04. 2014, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu v Trnave č. k. 15Cbi/8/2010-95 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoKR/9/2013 zo dňa 25. 02. 2014, vo veci žalobcu 2/. Počnúc týmto dňom odvolací súd uviedol, že začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie nároku žalobcov na vrátenie kúpnej ceny spornej nehnuteľnosti a nie, ako sa mylne domnieva žalovaný, dňa 13. 09. 2010, resp. 14. 10. 2010, kedy správca konkurznej podstaty úpadcu „TAZ, š. p.“ oznámil žalobcovi 1/ zapísanie „spojovacej budovy“ do súpisu všeobecnej podstaty úpadcu „TAZ, š. p.“. S odkazom na uvedené, preto odvolací súd uplatnený nárok označil za uplatnený riadne a včas. Pri riešení vznesenej námietky premlčania žalovaným sa odvolací nezaoberal judikatúrou uvedenou v odvolaní, citovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Obo/117/2010.

44. Žalovaný v dovolaní prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p. dôvodil práve

odklonením odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe.

45. V zmysle ustanovenia § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých môže súd uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu vid' napr. III ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd, bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I.ÚS 438/ 2017).

46. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, teda že ide o prípad, na ktorý sa toto ustanovenie vzťahuje.

47. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p., nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého sú presne určené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch a domnienkach o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Ak by postupoval inak, rozhodoval by bez relevantného podkladu. Na druhej strane, ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, najvyšší súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvého stupňa a odvolací súd. V takejto súvislosti by tým „suploval“ aktivitu dovolateľa, z vlastnej iniciatívy vyhľadať všetky rozhodnutia odvolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj konkrétne (účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.) vid' uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017, bod 22/.

48. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) zároveň považuje za potrebné poukázať na prijatý záver, že v dovolaní ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p., by mal dovolateľ :

a/ jednoznačne konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd,

b/ vysvetliť s označením konkrétneho stanoviska, judikatúru alebo rozhodnutia najvyššieho súdu a doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (vid' uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo/6/2017, bod 22/.

49. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písmeno f/ C. s. p., je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní, náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom, neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (vid' uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 31. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016).

50. V uznesení zo dňa 08. 06. 2017 sp. zn. 3Cdo/52/2017 dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, že pri riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu., alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písmeno a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.).

51. Dovolateľ je teda v dovolaní povinný jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, to jest,

ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., zakladá jeho prípustnosť.

52. Ak dovolanie absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu (rovnako aj unesenie najvyššieho súdu zo dňa 29. 09. 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).

53. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p., sa predpokladá, že dovolateľ presvedčí dovolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ preto musí v dovolaní uviesť, ktoré konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu vo svojom rozhodnutí odvolací súd nerešpektoval (k tomu viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 09. 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017 bod 11 a z 29. 11. 2017, sp. zn. 6Cdo/185/2017 bod 10).

54. Vychádzajúc z vyššie citovanej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom, resp. konajúceho prostredníctvom zamestnancov s vysokoškolským právnickým vzdelaním (ako je to v tomto prípade), pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal dovolací súd konkrétnu otázku správne riešiť a zároveň, ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p., musí dovolateľ špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodnutí odkloniť. Dovolací súd môže pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu, iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené. V opačnom prípade dovolanie odmietne (§ 447 písmeno f/ C. s. p.).

55. V danom prípade dovolacie námietky vznesené žalovaným sú v podstate totožné s námietkami odvolacieho konania, s ktorým posúdením žalovaný nesúhlasí a poukazuje na rozhodnutia, ktoré boli už predmetom odvolacieho konania posudzované. V dovolaní poukázal na podporu jeho názoru na

- Rozhodnutie Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR č. 329/92 o schválení privatizačného projektu úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze,
- rozhodnutie Okresného súdu v Trnave pod sp. zn. 44Cbi/6/2007
- uznesenie NS 1Obo/62/2008 zo dňa 30. 06. 2008
- rozsudok Okresného Trnava č. k. 15Cbi/8/2010-195 zo dňa 25. 01. 2013 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Trnava č. k. 21CoKR/9/2013-253 zo dňa 25. 02. 2014,
- rozsudok Najvyššieho súdu sp. Zn. 4 Obo /57/ 03 zo dňa 26. 02. 2004,
- rozsudok Českej republiky 35Odo/619/2002 zo dňa 18. 06. 2003.

56. Citovanými rozhodnutiami dôvodí prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p. v tom zmysle, že odvolací súd sa v konkrétnej veci odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe pri riešení právnej otázky dôležitej pre správne posúdenie právnej úpravy premlčacieho práva bezdôvodného obohatenia na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy, ktoré upravuje ObZ v § 394 ods. 2 odchylna a stanovuje, že premlčacia lehota začína plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo. Toto ustanovenie je vo vzťahu k ustanoveniu § 107 ustanovením špeciálnym, ktoré upravuje premlčanie len jedného druhu bezdôvodného obohatenia - bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatnej zmluvy obchodnej zmluvy. Na stanovenie začiatku plynutia doby, v ktorej sa uplatnené právo premlčalo, preto je potrebné použiť ustanovenie § 394 ods. 2 ObZ, keďže nie je možné na premlčanie tohto práva použiť ustanovenie § 107 OZ, vzhľadom na § 1 ods. 2 Obz.

57. To, že rozhodnutie odvolacieho súdu okrem iných námietok, s ktorými sa odvolací v rozhodnutí o odvolaní žalovaného vysporiadal, záviselo aj od vyriešenia právnej otázky vyhodnotenia vznesenej námietky žalovaným, ohľadne premlčania nároku to, že sa odvolací súd s touto otázkou zaoberal a označil ju za nedôvodnú, nie je sporné a vyplýva to jednoznačne z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

58. Pravdou je však aj to, že prípustnosť dovolania je s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p., z ktorého konkrétneho ustanovenia žalovaný prípustnosť dovolania odvodzuje, je viazaná na skutočnosť, že pri riešení tejto právnej otázky sa odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odklonil.

57. Rozhodnutia, ktorými žalovaný odklonenie odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pri vyriešení právnej otázky posúdenia ním vznesenej námietky premlčania uviedol, však odklonenie od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nepreukázal. Citované rozhodnutia v dovolaní nie sú rozhodnutiami z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu Slovenskej republiky.

58. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na vyjadrenie žalobcu zo dňa 19. 12. 2017, k dovolaniu žalovaného, v ktorom uvádza, že v citovanom rozhodnutí žalovaným 4Obo/57/2003 Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci odvolania jednoznačne neriešil aplikáciu ustanovenia § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto nepredstavujú rozhodnutia vydané v dovolacom konaní.
59. Na základe uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že žalovaný prípustnosť dovolania s odkazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písmeno a/ C. s. p. nepreukázal, a teda nejde o dovolanie prípustné.
60. Odkazovaním na rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že v predmetnej veci nepostupoval dovolateľ, resp. osoba, ktorá v jeho mene dovolanie spísala a podala s odbornými znalosťami a schopnosťami ktorej od osoby znalej práva vyžaduje zákon.
61. Citovaný záver je pritom plne aplikovaný aj v rozhodovanej veci, keďže dovolateľ neodkazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho (Obdo, resp. ObdoV.), ale na rozhodnutia, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal ako súd odvolací.
62. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), preto konštatuje, že žalovaný vo svojom dovolaní neoznačil rozhodnutia vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než v konkrétnej právnej otázke zaujal v rozhodnutí dovolací súd. Z tejto príčiny žalovaným nebol vymedzený dôvod v tejto časti spôsobom uvedeným v § 433 C. s. p. Absencia takejto náležitosti je zákonným dôvodom pre odmietnutie dovolania.
63. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) preto dovolanie žalovaného s poukazom na ustanovenie § 447 písmeno f/ C. s. p. odmietol.
64. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).
65. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu v pomere hlasov 5:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.